

Събудиха се, разтърсени от хладината на утрото. Орфей смяташе, че още щом се събудят, и ще тръгнат, но Кир не бързаше. Първом той измъкна въдицата си и налови риба. Сетне, като слезе на брега, дето изнесе едно дърво от лодката, той насипа някакъв прах върху дървото и след доста дълго, но енергично търкане, го запали. Скоро на мъничка полянка под върбите лумна буен огън. Там опекоха прясната риба, наядоха се до насита, опекоха риба и за из пътя и поеха пак нагоре.

И колкото повече приближаваха града на трите реки, толкова Орфей ставаше по-неспокоен. Струваше му се, че макар да е облечен с прости рибарски дрехи и да е загрубял и загорял от дългото пътуване и от слънцето, съгледниците ще го познаят и ще го хванат още щом слезе. Но дали ще го познаят? Какво ли мисли Кир? И Орфей се провикваше от време на време, за да се обърне Кир, та по израза на лицето му да разбере дали и той не се тревожи така. Но Кир беше спокоен и съсредоточен в работата си. Това успокояваше за известно време и Орфея. Но замислеше ли се, Орфей си представяше как ще влязат в града и как веднага ще го познаят, как ще се хвърлят да го заловят и как той ще се бие до последни сили, до смърт.

За пръв път откак пътуваха нагоре, те срещнаха сал, натоварен с някакви стоки. Двама души с дълги пръти управляваха сала. Поздравиха се по морски обичай.

— Откъде и накъде? — попита по-възрастният мъж от сала.

— От морето! — извика неопределено Кир.
— Отиваме на гости.